

Korzo

... když teď padá soumrak ...

Slunce, ty králi s planoucí tváří, zlatá minci dne,
dotkneš se mě a má kůže se mění v rohovku,
má páteř ve zrakový nerv, tělo se mi roztřeše,
napůl oslněné vodopádem zlata, kterým zaléváš
toto moře a město, a jsem oslepen.
Tady kdysi stály řady domů – a já vím, že dosud stojí –
ulice, patřící docela jinému městu,
nikoli tomuhle, které dokonale proměnilo.

Kráčíme po nábřeží. Čluny nočních
rybářů se chystají vyplout na moře,
motory bafají, na přídích jim blikají petrolejové lampy,
a celé město si vyšlo na promenádu,
milenci zavěšení do sebe, mladíci namyšlených pohybů,
matky a otcové s dětmi lízajícími zmrzlinu,
a od stolků před kavárničkami obzírají ten provoz postarší pánové
a tmavnoucí kopce se kradou blíž jako přátelská zvířata.

Sladká večerní záři, rozlitá po svazích kolem a po zátoce,
tvoje paže se o mě otírá, jakoby náhodou,
jako doteky té mladé ženy, která jde vedle mě,
široké boky rozvlněné drobnými kroky houpavé chůze,
havraní vlasy shrnuté dozadu, útlé hrdlo a ramena
osmahlá letním bronzem, olivově hnědé oči rozesmáté.
Piju tě, ty světlo mihotavé, jako hudbu,
stejně jako její předkové činí už tisíce let.

Žíznlivé město, její jméno je *Eleftheria*,
a přestože se jí v očích jako šedá smítka zračí tvoje jizvy,
přesto, v této hodině, kdy si světlo a jeho proměny
něžně pohrávají na její tváři jako řeč nebo píseň,
má starobylé právo kráčet po tomto nábřeží,
jako nástroj i strážkyně onoho tvého světla,
lovíc ho ve studánkách svých hlubokých zornic,
a smí se po tobě svobodně pohybovat tanečním krokem.

Miláčku večere, prozářený tisíciletým světlem,
zpěváku jasného hrdla, krásou rovný této ženě,

jak bych mohl neobdivovat půvab, do něhož halíš
tohle město a jeho lid, schránu, která
přetváří všechno, čeho se dotkne, celý svět?
Stal jsem se tvým otrokem, ne-li dokonce občanem.
A dychtiv vypít tě do dna, chtěl bych
naplnit každý svůj pór tvým jassem, její svobodou.

Richard Berengarten

přeložil / translated by Miroslav Jindra

interLitQ.org